

Hilary Boydová

ŠTVRTKY V PARKU

Každý má právo na lásku

HILARY BOYDOVÁ

ŠTVRTKY V PARKU

Všetky práva sú vyhradené. Bez písomného súhlasu vydavateľa sa nesmie žiadna časť tejto publikácie reprodukovat' alebo prenášať v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vrátane vyhotovovania fotokópií, záznamov, ukladania a vyhľadávania informačnými systémami.

Copyright © Hilary Boyd 2011

Copyright © Vydavateľstvo Príroda, s. r. o., Bratislava 2013

Anglický originál Thursdays in the Park vyšiel v r. 2011

vo vydavateľstve Quercus, Londýn.

Dej knihy je vymyslený. Použité mená, postavy, firmy, organizácie, miesta a udalosti sú fiktívne alebo sú výplodom autorkinej fantázie. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými, alebo mŕtvymi, spoločenskými akciami či miestami je čisto náhodná.

e ISBN 978-80-07-02326-0

Túto knihu kúpite vo všetkých dobrých kníhkupectvách
v celej Slovenskej republike alebo si ju môžete objednať na adrese:

Vydavateľstvo Príroda, s. r. o., Koceľova 17, 821 08 Bratislava 2

Tel./fax: 02/55 42 51 60

e-mail: obchod@priroda.sk

www.priroda.sk

Kniha by sa nikdy nestala knihou bez cennej pomoci týchto ľudí: Laury Morrisovej, Jane Woodovej, Dona Boyda, Clare Boydovej, Shelley Borkumovej, Jane Bowovej, Jenny Ellisovej, a celého kolektívu v Quercuse. Všetkým veľmi pekne ďakujem.

*S láskou venované Tilde – mojej inšpirácii
a hlavnému dôvodu, prečo som trávila štvrtky v parku.*

1

„Nemala by si tolko piť,“ George pošepky sykol v horúčave letnej noci, keď kráčali domov po tichom chodníku.

„Nevypila som viac ako tri poháre,“ protestovala Jeanie.

„Vôbec nie som opitá.“

Odomkla dvere a zamierila do kuchyne. Napriek tomu, že ručička hodín sa blížila k pol jedenástej pred polnocou, bolo horúco, veľmi horúco. Kľúče a kabelku hodila na stôl a otvorila presklené dvere na terasu.

„Je to hrozne nepríjemné, keď si taká utáraná a hlučná,“ pokračoval George len tak pre seba. „Akoby niekoho zaujímalo testovanie vitamínov. Keby si nebola taká opitá, všimla by si si, že ten človek skoro umrel od nudy.“

Jeanie sa pozrela na svojho manžela zranená jeho jedovatou poznámkou. Večer pred návštevou Márie a Tonyho bol nezvyčajne nervózny a nevrlý. Ani kávu nedopili, keď George zrazu vstal a povedal, že už musia odísť. Na ospravedlnenie použil chabú výhovorku, že má hneď ráno stretnutie, o ktorom Jeanie vedela, že sa nekoná.

„George, nebola som opitá. A ani nie som opitá. To on sa ma jednoducho na niečo vypytoval,“ odpovedala mu potichu.

George zodvihol kľúče zo stola, ktoré tam ležali predtým, a zavesil ich na vešiak pri dverách. Nad každým háčikom bol štítok s úhladným Georgeovým rukopisom: George – D, Jeanie – D, George – A, Jeanie – A, náhradné – D, náhradné – A, pričom A znamenalo kľúče od auta a D kľúče od domu.

„Dajme si pohárik na dobrú noc, na spanie je ešte priteplo,“ pozrela sa na manžela, aby sa uistila, či jej už odpustil. Jeho

oči za ťažkými okuliarmi s hnedým rámom s korytnačím vzorom boli však nervózne napäté.

„Som si istý, že to bral ako flirt,“ tvrdošijne nástojil George, pričom sa uprene díval na svoju ženu.

„Ach, to nie.“ Jeanie mala pocit, akoby jej dochádzal kyslík. Odvrátila sa od Georgea a líca jej zaliala červeň. Nebola to však červeň viny, ale úzkosti. Vyziabnutý a vysušený muž so žltými zubami bol síce sympatický, ale vôbec nie príťažlivý. Neznášala konflikty. Vyrastala na fare v Norfolku, studenej a vlhkej, kde sledovala, ako jej matka znášala drsné despotické otcove príkazy a nikdy nespochybnila jeho právo takto ju zneužívať. Jeanie sa ho bála, a v kútiku duše chcela, aby jej matka aspoň raz konečne vybuchla a postavila sa mu na odpor. Vtedy sa zaprisahala, že nikdy nedopustí, aby sa k nej niekto takto správal. Verila, že v porovnaní s jej otcom je mierny George úplne iný.

George nadvihol obočie: „Ty sa červenáš!“

Zhlboka sa nadýchla: „No tak, nalej nám brandy a sadni-me si von, nech sa trocha schladíme.“ Vo svojom hlase začula prosebný tón, za ktorý sa nenávidela. „Veď si ho videl,“ dodala potichu a vyšla na terasu. Cítila, ako jej adrenalín prúdi telom, a vtom na ňu doľahla únava.

„Idem hore,“ povedal, ale ani sa nepohol. Len tak stál v strede kuchyne a pri svojej výške pôsobil dosť neohrabane a skleslo. Akoby bol myšlienkami úplne niekde inde a na hlúpe napätie z oslavy zjavne už zabudol.

„George, čo je?... Čo sa deje?“ pristúpila k nemu a hľadela mu do tváre. Stuhla, keď v jeho hnedých očiach uvidela ťažké, neopísateľné zúfalstvo, aké dosiaľ nepoznala. „George?“

Na sekundu jej opätoval zmrazený pohľad. Akoby chcel niečo povedať, ale namiesto toho sa náhle odvrátil.

„Stalo sa dnes niečo...?“

„Som v poriadku, v poriadku,“ nenechal ju dopovedať. „Nič sa nestalo. Čo by sa malo stať?“ Pozerala sa na jeho tvár, ako mu ňou šklblo. Roztržito ju zvrátil, akoby sa snažil zmeniť

svoj výraz. Odrazu zamieril ku schodom. „Ideš?“ zamrmľal, keď odchádzal.

Napriek tomu, že okná boli dokorán, v spálni bolo nedýchaťelne a dusno z dennej páľavy. Keď si ľahla na posteľ, George sa k nej otočil a svojím dlhým prstom jej prešiel po líci, po perách, až napokon túžobným gestom pomaly položil ruku na jej telo. Nemala naňho chuť, ale niečo ju na tom cieľavedomom pohľadení priťahovalo a nedokázala ho odmietnuť. Nedalo sa to nazvať milovaním, a zrejme to ani s ňou nesúviselo. Namiesťto nej tam mohol ležať hocikto iný. Mala čudný pocit, akoby tam v skutočnosti ani jeden z nich nebol nahý na tej rozhorúčenej a vlhkej plachte. Vyzeralo to ako mechanické, anonymné sexuálne cvičenie na diaľkové ovládanie.

Potom sa George náhle a bez slov odtiahol, akoby sa z ničoho nič na plachte objavil škorpión, a oprel sa o drevené čelo postele.

Jeanie zažmurkala naňho v tme: „Deje sa niečo?“

Jej manžel bez slova vstal z postele a zapol lampičku. Nahý s rukami založenými na hrudi hľadel na svoju ženu. Snažila sa neuhnúť pohľadom, no jeho hnedé oči boli také chladné a prázdne...

„Ja... už to... ďalej nedokážem robiť,“ hovoril pomaly a opatrne, akoby vážil slová.

Natiahla sa k nemu, ale vystretou rukou jej naznačil, aby sa nepribližovala a pritom sa ani nepohla zo svojej postele. Druhou rukou siahol po tmavomodrých pyžamových nohaviciach, ktoré zvieral pri tele ako štít.

„Nechápem, George. Povedz mi... Povedz, čo ťa trápi,“ Jeanie cítila, ako jej slová uviazli v krku, keď sa k nemu zoči-voči posadila.

George nič nepovedal, len tam stál. „Chcem tým povedať, že...“ Hovoril ako topiaci sa, ktorý odmieta pomoc. „Už viac nemôžem...“

„George, čo nemôžeš?“

Odvrátil sa od nej, vzal si okuliare z nočného stolíka a zamieril k dverám.

Jeanie vyskočila a rozbehla sa za ním. „George, kam ideš? Nemôžeš ma tu len tak nechať. Čo som ti urobila? Prosím, odpovedz.“

George sa na ňu sotva pozrel a striasol ju zo seba: „Budem spať v obývačke.“

Už viac nemôžem. Tieto slová ju prenasledovali, keď sama ležala na pokrčenej plachte. Šokovaná a zmätená. Dvadsaťdva rokov žili spolu usporiadane, možno trochu nudne. Nikdy sa nehádali, teda ak Jeanie akceptovala Georgeovu miernu potrebu kontrolovať ju. Dnes to však vyzeralo, akoby ju posadili na vrchol sopky, ktorá sa z ničoho nič rozhodla vybuchnúť. Čo sa to s jej manželom stalo?

George sa ráno správal, akoby sa nič nestalo. Keď zišla v nočnej košeli do slnečnej kuchyne, práve rozkladal tanieri a šálky na raňajky, téglík s marmeládou, nádobku na maslo s vekom v tvare kravičky, tak ako to vždy robieval.

„Čo sa ti včera v noci stalo?“ sadla si vyčerpaná za kuchynský stôl.

Pozrel sa na ňu pri napúšťaní nerezovej rýchlovarnej kanvice, akoby ho jej otázka zmiatla.

„Nič sa nestalo. Bol som unavený.“

„A to je všetko?“ nástojila prekvapene. „To je všetko, čo mi k tomu povieš?“

Nadvihol obočie, stále zvierajúc kanvicu.

„Jeanie, nerob z toho ako vždy drámu. V práci mám toho veľa. Povedal som predsa, že som bol unavený.“

Postavil kanvicu na stojan a opatrne zapol tlačidlo. Upravil si kravatu vo farbe burgundského vína na svojej čistučkej bielej košeli, ktorú si zapravil za pás sivých pružkových nohavíc istených purpurovými trakmi.

Jeanie stíchla a chvíľu premýšľala, či sa jej to všetko nesníva: „George, včera v noci si odo mňa utiekol, akoby som sa zra-

zu zmenila na desaťhlavú príšeru. Nepotrebujem si vymýšľať žiadnu drámu.“

George nonšalantne prešiel poza ňu okolo stola, pričom začítala mierny závan vody po holení, čo mu kúpila na Vianoce, a krátko ju pobožkal na hlave. „Nechcem o tom hovoriť.“ Otvoril chladničku. „Džús? Varím ti vajíčka.“

George sa po tej čudnej noci viac nevrátil do ich spoločnej postele. Dnes, takmer po desiatich rokoch, Jeanie ležala sama na posteli a počúvala z poschodia nad sebou manželove dupotavé kroky. Bolo sotva pol šiestej, ale George bol inokedy už dávno hore. Počula, ako absolvuje svoju zvyčajnú cestu do kúpeľne, splachovanie, vodu čo steká rúrami. A potom ako chodí hore-dole po izbe a hľadá si oblečenie. Jeho rutina sa za tridsaťdva rokov ich manželstva nezmenila, ale od tej podivnej noci už nebola jej súčasťou. Dokonca ani dnes si nevedela vysvetliť, prečo sa tak správal. Spočiatku ho takmer denne otravovala a žiadala o vysvetlenie. Keby sa hanbil za svoj výkon, dalo by sa to pochopiť. Ak by to bolo pre niečo, čo sa mu nepáčilo, stačilo povedať. Vráť sa naspäť do našej postele, prosím, George, prosím. Prosila, prehovárala, ponížovala sa hnaná túžbou vrátiť veci do normálu.

Odvtedy sa táto udalosť pri každej diskusii bolestne vyplavila na povrch, ale George napriek tomu nepovedal ani slovo. Odmietal sa s ňou na túto tému rozprávať. Vraj to s ničím nesúvisí, nebola to jej vina. Nechcel a možno ani nemohol o tom hovoriť. Jeanie bola taká unavená z ustavičného napätia, až to napokon jednoducho vzdala. Nikomu nič nepovedala, dokonca ani svojej najlepšej priateľke Rite, pretože sa za to hanbila. Aj napriek Georgeovým uisteniam, že to tak nie je, brala to ako odraz svojej sexuality.

Po tej noci sa ho už Jeanie ani nepokúšala zviest', naštrbilo to jej sebavedomie. Teda vlastne iba raz. Bolo to o rok, keď sa obaja dosť pripití oblečení začali na posteli obchytkávať. Stalo sa to v terajšej Jeaninej spálni, potom, ako tam šiel za ňou.

Takmer okamžite aj napriek alkoholovému opojeniu, vycítila trýznivú nerozhodnosť v manželových dotykoch. Jeho ruka sa chvela na jej pokožke, dokonca si od nej pri bozkávaní na ústa držal odstup. A potom tak ako predtým sa opona zatiahla, rázne ju odtlačil nabok, ako keby bola nejakou skazenou po-kušiteľkou. Rýchlo potichu vykĺzol z postele a odkráčal z izby.

Ich manželstvo sa tomu prispôsobilo. Samozrejme, nie hneď, bolo to skôr pomalé, bolestivé vytrácanie sa emócií, zlosť z nej nevyprchala o nič rýchlejšie. Pre Jeanie to bolo oveľa mučivejšie ako samotná udalosť. Nútená obeť jej manželstvu, ale zvládla ju a dokonca si ju aj zracionalizovala. Už jej detstvo bolo definované obeťou. „Ježiš zomrel, aby sme my mohli žiť. Pamätaj si to a buď vďačná. Amen.“ Toto bolo otcovým obľúbeným po-žehnaním. Horlivo pobožný reverend Dickenson podriadil svoj život drsným a neveselým povinnostiam, a to isté očakával aj od svojej rodiny – ticho ako na fare, s vládou tvrdej ruky.

Onedlho jej George kúpil obchod. Možno to mala byť ne-jaká chabá náhrada. Jeanie sa dala na podnikanie s energiou a nadšením. A bola úspešná. Pomegranate, biopredajňa, bola na polceste k Highgate Hill. Predávala tu vitamíny, bylinky, múku, kávu, ale aj biozeleninu, syry, čerstvé džúsy a mrazenú ovocnú dreň, lahodné celozrnné pečivo a lahôdky. Jeanie si postupne vybudovala spoľahlivú klientelu štamgastov. Niektorí chodievali do jej obchodu z ďaleka, a v lete jej sendviče zlákali okoloidúcich, čo išli do parku Hampstead Heath na piknik.

Zrejme zaspala, keďže ju zobudil Georgeov pozdrav: „Dobré ráno.“ Pozerala sa, ako starostlivo položil horúci hrnček s čajom na nočný stolík. „Dnes je nádherný deň.“ Energicky odtiahol ťažké závesy, aby skoré jarné slnko zaplavilo izbu. S rukami vbok sa usmieval na Jeanie. Sivé vlasy mal úhladne učesané, okuliare s hnedým rámom s korytnačím vzorom ako vždy nakrivo. Pred rokmi si všimol, že má jedno ucho vyššie ako to druhé. Aj keď to na prvý pohľad nebolo viditeľné, očividne mu to prekážalo.

„Čo máš dnes v pláne?“

Zívla si: „Pracovný pohovor s novým dievčaťom do predajne. Jola si už po tej poslednej netrúfa vybrať ďalšiu. Stretnutie s novým dodávateľom balených vegánskych obedov, obhliadku chladiaceho pultu z bazáru, ten pri okne už doslúžil. Potom je na rade Ellie.“ Obaja sa pousmiali pri pomyslení na ich vnučku. „A ty?“

George svojou čaptavou chôdzou vyrazil k dverám. „Nemám toho toľko ako ty, starká. Popoludňajší golf. Pošli tomu rozkošnému dievčatku obrovskú pusu od dedka.“

Veselý tón v jeho hlase akoby navodzoval túžbu byť vyťaženejším než naozaj je. Bolo to tak odvtedy, čo ho pred piatimi rokmi poisťovňa, kde pracoval a ktorú vlastnil otec a syn, poslala do predčasného dôchodku. Odvtedy, čo odišiel z práce, sa o tom zmienil iba raz. Vraj mal z toho pocit, že je ‚zrelý do starého železa‘. Týmto sa medzi nimi veci začali meniť. Najprv sa cítila previnilo, keď každý deň odchádzala do práce so zvyčajným nadšením a nechala ho len tak samého ponevierať sa medzi golfovými partičkami. Od detstva rád zháňal a nakupoval staré hodiny, rozoberal a opravoval ich, takže teraz bol dom nimi úplne zaprataný. Každý meter tikal do rytmu, akoby všetky poličky a sekretár ožili. Iba v Jeaninej spálni bol pokoj. Cítila, že manželova posadnutosť stvárnená v tomto nevinnom koníčku pomaly rástla. A s ňou nepríjemne rástla aj jeho potreba kontrolovať ju. Tento problém medzi nimi vždy bol, ale v poslednom čase to už prestávalo byť vtipné.

2

Keď Jeanie zabočila za roh ulice, kde býva jej dcéra Chanty, pocítila silnú nervozitu. Ak je Chanty doma, je všetko v poriadku: Jeanie a jej zať Alex sa v jej spoločnosti dokážu ovládať. Chanty však mala byť v práci. Pracovala ako strihačka dokumentárnych filmov pre televíznu stanicu Channel 4. Niekedy sa jej dokonca zdalo, že pracuje viac ako dvadsaťštyri hodín denne. Keď bola sama doma s Alexom, často to medzi nimi iskrilo, lebo ani jeden nechcel ustúpiť.

Odsunula prázdny zelený kôš na recyklovaný odpad, ktorý smetiari nechali nedbalo pohodený na ceste a vyšla po schodoch viktoriánskej radovky.

„Jean. Poď ďalej.“ Jej zaťovi sa podarilo vyčariť silený úsmev, keď jej otvoril dvere.

Musia všetci umelci smrdieť? Jeanie sa v duchu pýtala samej seba. Zadržala dych, aby necítila závan zatuchnutého potu farbou postriekaného trička. Milióntykrát sa pýtala, čo preboha vidí Chanty na tomto chlapovi? Kedysi bol fešák, mal veľké modré oči a čierne kučeravé vlasy a občas vedel byť šarmantný. V tvári mal sebecký a trochu ublížený výraz, akoby ho svet sklamal. Teraz mu už tiahlo skoro na štyridsať, jeho výzor, z ktorého sa snažil ťažiť, však s vekom nedržal krok, aj keď on sa tváril, že áno.

Jeanie úplne zabudla na zaťa hneď ako sa jej dvojročná vnučka s natiahnutými rukami, žiarivými hnedými očkami a úsmevom od ucha k uchu k nej rozbehla.

„Babika, babika...“

Jeanie sa zohla a vzala dieťa na ruky. Skoro ju rozpučila, keď zaborila nos do Ellinej čistej, sladkej mäkučkej pokožky. „Alex, ako sa máš?“

Alex pokrčil útlými plecami: „Deti nikdy nebudú zdrojom mojej inšpirácie.“

Jeanie na to nereagovala, nemohla si to dovoliť, nie pred Ellie. „Takže, kedy je tá výstava? Mám pocit, že už sa ti to blíži?“ povedala veselo. Na nič nenarážala, jednoducho sa chcela rozprávať, ale jeho cynický úsmev jej napovedal, že to tak nepochopil.

„Odložil som ju.“

Jeanie vzala Ellin kabát a topánky. „Hm... to je škoda,“ povedala mierne. „No tak,“ oslovila Ellie, „Obleč si kabát, pôjdeme do parku nakrmiť kačičky.“

„Nemá zmysel niečo robiť nasilu. Keď to príde, tak to príde. Potrebujem čas.“ Stál opretý o kozub v obývačke a rečnil, staby zabával hostí na nejakej oslave. Obývačka bola minimalisticky zariadená, stred podlahy bol pokrytý iba svetlým sisalovým kobercom a okrem veľkej hnedej koženej sedačky, elegantného, matne oranžového kresla značky Conran s drevenými opierkami, čalúnených stoličiek sa v izbe vynímala už iba obrovská plochá obrazovka. Jeanie vedela, že to bolo zámerne, izbu mali dotvoriť farebné a najmä abstraktné maľby a moderné obdĺžnikové zrkadlo nad kozubom. Zrejme dospeli k záveru, že by bolo zbytočné rozmiestňovať niečo, čo by sa dalo prevrátiť, poškodiť alebo zničiť, kým bola Ellie malá.

Jeanie cítila, ako jej od rozhorčenia stúpa tlak.

Čas? On potrebuje čas? Tento arogantný povalač s potkaním ksichtom, čo dennodenne využíva Chantinu lásku, aby ho živila, šatila. Ten, čo ani jediným jedinkým centom nikdy neprispel na dom, sa teraz rozhorčuje nad svojou vlastnou krásnou dcérou a má ešte tú drzosť žobrať o čas! A ak by to nestačilo, podľa nej sú všetky jeho obrazy aj tak iba napodobeninami, abstraktnými dielami dokonca pod úrovňou Hodgkinových sračiek.

„Privediem ju okolo piatej.“ Pokúsila sa o úsmev, ale cítila, že jej z tváre vyžaruje zlosť ako neónový nápis.

„Iste... kedykoľvek... uvidíme sa neskôr, zlatko.“ Alex sa sklonil, aby pobožkal svoju dcéru na hlave, vyhýbajúc sa pritom svokriným očiam.

„Zaspievajme si pesničku.“ Jeanie sa zhlboka nadýchla a vyspevovala svojej vnučke, keď kráčali hore kopcom k parku. Vyčítala si, že sa nespráva ako dospelá. Bola pri Chanty, keď v ôsmom mesiaci tehotenstva odpadla u nich v kuchyni zvierajúc príšerný Alexov odkaz.

Toto nie je pre mňa.

Nie som pripravený byť otcom, chcem toho ešte veľa dosiahnuť.

Prosím, odpusť mi.

Milujem ťa, celé to bola obrovská chyba.

Alex x

Odkaz nebol načmáraný v agónii úniku, čo ho ešte viac zhodilo v Jeaniných očiach. Práve naopak, bol starostlivo napísaný čiernym tušom, s výraznými ozdobami na tvrdom krémovom papieri, pekne zarovnaný na stred, akoby to bola pozvánka na oslavu.

Chanty to doslova vyrazilo dych. George zavolať sanitku a tá ju s hučiacou sirénou odviezla na pohotovosť. Bolo jasné, že Chanty rodí. Takže tento muž, ktorého mala rada a mala ho akceptovať, dokonca milovať, svojím sebestvom ohrozil život vlastnej dcéry a takisto aj život Jeaninej dcéry.

Chvalabohu, Ellie bola od začiatku životaschopná. Strávila štyridsaťosem hodín v inkubátore, aby sa jej stabilizovalo dýchanie, ale nikdy nevyzerala slabá. Nebolo to však Alexovou zásluhou.

„Znovu... znovu, babika“ nástojila Ellie. Takže Jeanie opäť zanôtila a s radosťou sledovala, ako sa Elline blond kučery hýbu do rytmu melódie.

Aj keď mu Chanty odpustila, Jeanie to nedokázala. Georgeovi sa cez to podarilo preniesť, keďže nie je typ, čo si robí z vecí ťažkú hlavu.

Vždy, keď Alexa uvidela, spomenula si na tvár svojej dcéry, kompletne zaliatu slzami, ako sa snaží dlhé mesiace sama vyrovnať s dieťaťom, kým sa Alexovi konečne uráčiło vrátiť.

Ihrisko bolo takmer prázdne až na jedného asi štvorročného chlapca, čo sa tam s mužom naháňal okolo kolotoča. Potom ho roztočil koľko vládál a hlasno sa pritom smiali.

„Hojda... hojda... poď.“ Ellie vyletela zo svojho kočíka a zamierila rovno k hojdačkám. Jeanie vedela, že Ellie sa vydrží takto hojdať aj celé hodiny, akoby bola v inom svete, pobádajúc pritom: „Vyššie, vyššie!“ hneď ako Jeanie pohrozila, že poľaví.

Dnes Ellie hojdačka akosi nebavila. Zrakom visela na chlapcovi a tom mužovi. Tvár sa jej rozžiarila do úsmevu, keď ich zbadala. Zrazu sa chlapec pustil modrého držiaka, a hnal sa naprieč ihriskom za loptou, priamo popod Ellinu hojdačku. Jeanie začula krik. „Dylan!“ Schmatla rýchlo hojdačku. Zastavila ju, práve keď chlapec bezstarostne uháňal okolo a vôbec nezbadal, že ho zachránila pred hrozným zranením.

„Dylan!“ Jeanie sa otočila a videla mužovu na smrť vystrašenú tvár, ako beží k svojmu synovi a namiesto toho, aby ho vyhrešil, pevne ho zovieral, kým sa chlapec nevyslobodil z jeho objatia a nerozbehol sa opäť za svojou loptou.

Vstal prekvapivo svižne a elegantne, hoci bol dosť zavalitý. Jeanie ho pozorovala, ako si nervózne prechádza rukou dopredu-dozadu po šedivých vlasoch.

„Ďakujem,“ povedal. „Tisíckrát vďaka.“

Jeanie pokrčila plecami a usmiala sa. „To sa niekedy stáva.“

„No Dylanovi sa to stať nesmie.“ Jeho hlas znel takmer zúfalo.

„Váš syn je v poriadku, hlavne že sa mu nič nestalo,“ povedala upokojujúco. Myslou jej prebleslo, že musí byť na ihrisku prvý raz, keď sa takto správa.

Muž sa chvíľku tváril nechápavo. „Jáj... Bože, nie, toto nie je môj syn, to je môj vnuk. Dylan je synom mojej dcéry. Máte pravdu, nechodím s ním často von. Dnes je to štvrtýkrát, čo mi

dovolila.“ Zhlboka sa nadýchol: „A keby ho tá hojdačka trafila, bolo by to zrejme aj poslednýkrát.“

„Doje... doje, babika,“ dožadovala sa Ellie. Sledovala Dylanovu loptu. Jeanie ju vybrala z hojdačky. Ellie sa rozbehla, potom sa zastavila a nasmelo hľadela na vedľa stojaceho staršieho chlapca.

„Nechaj aj dievčatko, nech sa zahrá,“ kričal Dylanov dedko, ktorého Dylan aj tak nepočúval.

„Koľko má vaša dcéra rokov?“

Jeanie sa zasmiala: „Dobrý pokus... Ellie je moja vnučka... má niečo vyše dvoch rokov.“

Takisto sa zasmial a ospravedľujúco zdvihol ruky. „Nebola to lichôtko, naozaj. Myslel som...“ Odvrátil sa zmätene.

Nastalo trápne ticho a Jeanie hľadala vnučku, ktorá bola úplne zabratá naháňačkou za Dylanom a jeho loptou. Jačala od smiechu, keď sa k nej priblížila.

„S vnúcatami je to zvláštne,“ povedal muž a uprene hľadel na chlapca. „Nemyslel som si, že ma to tak vezme,“ hovoril akoby sám pre seba. „Zistil som, že je pre mňa všetkým.“

Jeho slová Jeanie prekvapili nie preto, že by o nich pochybovala alebo ich nepovažovala za úprimné, ale preto, že jej to pripadalo ako veľmi osobná poznámka od neznámeho človeka.

„Viem... Viem, o čom hovoríte,“ zamyslene povedala, pretože si spomenula na to, čo cítila od prvej chvíle, keď držala Ellie v náručí, kým v nemocnici pripravovali inkubátor pre jej malé teličko. Bola to doslova láska na prvý pohľad. „Možno je to preto, že sa ešte necítíme až takí starí,“ povedala s úsmevom.

Muž sa zasmial. „To je určite ono.“

„Je to tak trošku ako droga,“ pokračovala. „Keď ju pár dní nevidím, mám abstinénčné príznaky.“ Zasmiala sa a náhle sa typicky britsky zahanbila pre nával emócií. Nepatrila medzi matky, čo otravujú svojich potomkov, že chcú byť už babičkou.

Keď jej Chanty povedala, že je tehotná, Jeanie to trochu vystrašilo, lebo sa sebecky bála o narušenie svojho vyťaženejho života.

Dylan pribehol za dedkom, aby sa mu vyžaloval: „Dedko, nedá mi pokoj... stále sa mi moce pod nohy, keď kopem do lopty.“

Muž pokrčil plecami: „Je ešte maličká, Dylan. Buď k nej milý.“

Chlapec sa naňho nechápavo pozrel a nespokojne sa zamračil. Jeanie si vtedy uvedomila, ako mu pristane tá zlatistá pokožka a svetlé, žiarivo zelené oči.

„Chodť,“ naliehal muž, „a chvíľu sa s ňou pohraj. Nič sa ti nestane, ak sa s ňou zahráš.“

Dylan naduto odcupkal a pritom si majetnícky tisol loptu k hrudi.

„Krásne dieťa.“

Hrdo prikývol: „Aj vaša vnučka.“

Bola to pravda. Ellie sa podobala na svoju matku, ktorá bola milá, blond a cieľavedomá. Ellie bola baculaté blond dieťa, ktoré zdedilo hlboké hnedé oči po Georgeovi.

„Mala by som už ísť.“ Jeanie zavolala na svoju vnučku a pohla sa smerom ku kočiку.

„Možno sa ešte uvidíme,“ naznačil muž.

„Možno...“

„Dylana mám každý štvrtok. Moja dcéra pracuje a opatrovateľka chodí vo štvrtky na rádioterapiu do nemocnice. Má rakovinu prsníka.“

„Ach... Dúfam, že bude v poriadku,“ zamrmala Jeanie zdvorilo.

„Aspoň môžem byť s Dylanom,“ pokračoval muž, ale potom sa zarazil. „Prepáčte, znie to nezdvorilo. Nechcel som tým povedať, že som rád, že má rakovinu prsníka...“ Stíšil hlas.

„Nie, som si istá, že nie,“ pousmiala sa nad jeho zmätkovaním. „Tak teda, dovidenia.“ A ponáhľala sa po vnučku v snahe uchrániť muža pre ďalšími rozpakmi.

3

Jeanie premiešala horúce cestoviny s paradajkami a bazalkovou omáčkou a vyklopila ich do modrej hlinenej misy. Vo veľkej kuchyni vládlo ticho a v záhrade za presklenými dverami mäkkým, zlatistým svetom žiarilo slniečko. Túto miestnosť mala najradšej, trávili v nej najviac času. Jeanie tento georgiánsky dom pripadal priveľmi neosobný a hoci jeho rozľahlé miestnosti oplývali vysokými stropmi, cítila sa v ňom akosi otupno. Kuchyňa bola orientovaná na juh, a veľké okná smerujúce na terasu ju pekne presvetľovali. George chcel pôvodne zrekonštruovať kuchyňu v starom štýle so zariadením značky Aga, ale Jeanie trvala na elegantnom, modernom plynovom sporáku od firmy Bosch a takisto aj na teplých terakotových dlaždiciach, ktoré nahradili jednotvárne linoleum. Urobila z nej presvetlenú, čistú miestnosť, v ktorej bola spredu komoda natretá svetlunko tyrkysovou modrou farbou. Táto farba zvýrazňovala aj rímasy a dvere.

George bol po návrate z golfu veľmi zamyslený. Ticho sedel za vrch kuchynského stola, držiac pohárik červeného vína v ruke. Na nohách mal menčestrové papuče a prekríženou nohou kýval sem a tam. Na drevenom stolíku mal otvorený časopis Time, ale nečítal ho, len uprene hľadel na svoju ženu.

„Kde si bola tak dlho?“ spýtal sa. Jeanie zovrela srdce. *Už je to tu zas*, pomyslela si.

„Sedela som s novým pestovateľom biošalátu. V bare U Pottera. Hovorila som ti to.“

„Tvrdila si, že stretnutie je o druhej. Určite si tam nebola päť hodín.“

Manželove oči sa do nej zavrtali, akoby sa snažili odhaliť jej dušu. Napätie sa aj na dialku dalo krájať.

„Potom som sa vrátila do obchodu. Mala som tam ešte robotu,“ vzdychla si a prehnane silno buchla misou s cestovinami o stôl.

„Aha... takže kedy si sa vrátila do obchodu?“

„Prosím ťa, George, prestaň.“

Uvedomovala si, že podráždenou reakciou na Georgeovu absurdnú kontrolu len nahráva jeho úzkostlivosť.

„S čím mám prestať? Len som sa pýtala, čo si robila. Nie je to práve to, čo má manžela zaujímať?“

Jeanie videla, ako sa zhlboka nadýchol, a to znamenalo, že vyšetrovanie sa pre dnešok skončilo. Vážila si, že sa George ovládol, zvoľnil nedobrovoľný krč.

„Ako sa ti hralo?“ spýtala sa, keď kládla čerstvý parmezán, ktorý priniesla z bioobchodu, pred manžela.

George bol obvyčajne samý golf, zasypával ju príbehmi o podvodoch jeho štvrtkového partnera. Ak bola pravda, čo manžel hovoril, tak Danny sa z podvádžania tešil viac než z hry samotnej.

Dnes večer si George len posunul okuliare vyššie na nos a vzal si od manželky lyžičku.

„No... dobre. Danny ako vždy vyhral.“

„No a?“ Jeanie si nastrúhala syr na cestoviny. Všimla si, ako sa jej manžel zhlboka nadýchol.

„Janie,“ odmlčal sa a potom si položil ruky po oboch stranách taniera a palcami ho uchopil za spodok, „premýšľal som...“

Jeanie sa zamračila a čakala. Georgeov hlas pôsobil nezvyčajne ťažkopádne.

„Pokračuj,“ povedala netrpezlivo, keď sa jej manžel odmlčal, „znervózňuješ ma.“

„Už dlhšie o tom premýšľam a zdá sa, že nastal ten správny čas, keďže budúci mesiac budeš mať šesťdesiatku.“ Znovu sa odmlčal.

Jeanie cítila, ako jej srdce tlčie ostošest. Povie jej, že ju opúšťa? Možno, že má desať rokov milenku a chcel by v jej náručí